

Merkwaardig afscheid van choreograaf Ton Simons

Dans Dance Works Rotterdam met 3 Sense/Scene/Scenarios. Gezien: 28/2, Rotterdam. Tournee t/m 30/5. Inl: www.danceworks-rotterdam.nl

Door FRANCINE VAN DER WIEL
Het was zondag een beetje een katerig einde, na afloop van 3 *Sense/Scene/Scenarios* van Dance Works Rotterdam. Met dat programma nam Ton Simons afscheid van het gezelschap dat hij tien jaar leidde, maar het leek of men elke indruk wilde vermijden dat daar iets denkenwaardigs aan was. Simons zelf verzorgde bijvoorbeeld wél een inleiding, maar verscheen niet op de nazit, zodat collega-choreografen hem geen welverdiend sault konden brengen.

Dat had Simons eigenlijk zelf al gedaan met *Whitworth/Beesel*. In dit meerluik smeedt hij delen uit eer-

dere balletten tot een choreografische bloemlezing op acht uitvoeringen van 'Amazing Grace', van Mahalia Jackson tot de Dropkick Murphy's. Twee videoschermen met panoramische beelden van de geboortegrond van Simons (het Limburgse Beesel) en ontwerper Andrew Lord (het Engelse Whitworth) vormen de achtergrond voor duetten en kwartetten uit heden en verleden.

Opmerkelijk is dat Simons, ooit een barokke punkpostmodernist, heeft gekozen voor fragmenten die van een bijna klassieke schoonheid zijn, kraakhelder van compositie, muzikaal en helder van lijn. De bewegingstaal is vintage Simons: secuur verheffen de dansers zich op de teenpunten, tergend langzaam ontvouwen zij de benen om er perfecte bogen mee in de ruimte te tekenen, zorgvuldig plooiën lijven zich om elkaar.

Zeker fraai maar veel minder persoonlijk van dansstijl is *trans-figure-action* van Jérôme Meyer en Isabelle Chaffaud, ooit dansers van het Nederlands Dans Theater. Tijdens het duet is interactie waarneembaar tussen beweging, muziek, licht en computeranimatie. Jammer alleen dat die animatie niet veel boeiender is dan de gemiddelde screensaver en de choreografie soms tot een soort etalagevoga verwordt.

Aan *Why Patterns* van de Amerikaan Jonah Bokaer klopt alles en misschien zelfs te veel. In elk geval zijn de eenvoudige taakjes die de dansers bloedserieus uitvoeren niet bijster interessant voor het publiek. Voor het overige is het alsof Bokaer nog nooit heeft gehoord van de postmodernistische dans-experimenten uit de jaren zestig.

Maar goed dat Simons' stuk deze merkwaardige avond afsloot.